

6.s.e.påske

Jesus siger i evangeliet i dag til sin far i himlen: Den herlighed, du har givet mig, har jeg givet dem, for at de skal være ét, ligesom vi er ét, jeg i dem og du i mig, for at de fuldt ud skal blive ét.

✠

Det lille ord "i" siger Jesus flere gange i evangeliet i dag. "Du i mig. Jeg i dig. De i os".

Enstavelsesordet "i" signalerer her enhed og samhørighed. Vi er i samme båd. Vi hører sammen i et fællesskab.

Gud Fader og Søn er knyttet sammen, hører sammen, er ét, og på samme måde den troende og Jesus. Vi har som døbte et fællesskab med Gud. Vi hører til i en sammenhæng med Gud. Et fællesskab med ham, som så samtidig åbner for og indebærer et fællesskab med andre mennesker.

✘

Jesu understregning af det fællesskab, vi er sat i, udtrykker en bestemt livsholdning:

Vi lever i en verden, hvor vi er bundet af de relationer, som den gode Gud har givet os. Hvad indebærer, at vi skal elske Gud og elske vores næste.

✘

I en tid, hvor der stadigvæk - om end reglerne nu lempes – er forsamlingsforbud og fordres afstand mellem os, er det godt at få understreget, hvor tæt vi mennesker er forbundne.

Der er regler for, hvor mange vi må være på et givent område og hvor mange vi må forsamles til gudstjeneste. Der er skilte på gaderne, der synliggør, hvordan vi må færdes udenfor i gader og forretninger.

I en sådan tid, hvor afstand betones, er det godt at høre det lille ord "i", du "i" mig, jeg "i" dig. Trods nødvendig afstand, så står vi i et fællesskab med hinanden.

Trods regler og retningslinier, så står vi ikke kun i afmålte fællesskaber, men er knyttet sammen Gud og menneske, mennesker indbyrdes.

Ligesom vi lever i verden, lever vi også i relationer med hinanden, og disse forhold er med til at forme vores liv og liv med hinanden.

✘

Det er imidlertid ikke kun pga. coronaen, at Jesu ord nu træder frem med særlig kraft og minder os om det væsentlige, som vi let kan glemme i vores tid.

Der er jo også andet som sætter afstand imellem os, og som gennem det sidste årti gør det med stadigt større kraft.

Jeg er for øjeblikket ved at læse professor i ledelse Bent Meier Sørensens bog fra 2019 *Skærmens magi*, hvor han kritiserer vores omgang med skærmene i dag: altså han problematiserer digitaliseringens indflydelse på vores liv.

Vi multitasker, siger vi, hvad dybest set betyder, at vi konstant lader os afbryde og glemmer at være nærværende tilstede, lige hvor vi er.

Nærvær kræver, sådan som jeg forstår Bent Meier Sørensen en livsholdning, en form for forståelse af verden som kosmos.

Det kan her ikke nytte noget kun at lade sig drive rundt af og med af digitaliseringens rastløshed.

Jeg kender det fra mig selv. Skærmen ejer en magi, åbner for en uendelig stor verden, men den må ikke få os til glemme det liv, vi står i lige her og nu.

Meier-Sørensen er ikke ud i en maskinstorm, men understreger en livsholdning præget af en forståelse af at verden ikke er kaos men kosmos.

Ja, vil jeg tilføje en livsholdning som den, Jesus giver udtryk for i evangeliet i dag ved at tale om denne sammenhæng, denne enhed mellem Gud og Jesus og os.

Jesus understreger her, at vi mennesker hører sammen her i vores skrøbelige liv på jord. Ja, at vi

ligefrem med Jesu ord i dag kan leve i tillid til Guds nærvær og nåde her.

Hør det håb i Jesu ord i dag. Amen